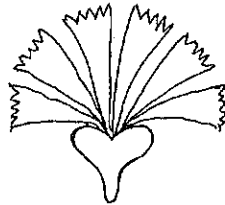


Η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΤΟΥ Α.Σ.Κ.Ε.

Δρχ. 200



Σεπτέμβριος '98

αρ. φύλλου 68

Γραφεία: Τζώρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 10677, τηλ. 3822315, fax. 3819887

ΟΙ S-300 ΚΛΕΙΔΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ

Υστερα από πολλά χρόνια εγκληματικής αδιαφορίας για την αμυντική θωράκιση της Κύπρου, η κυβέρνηση Κληρίδη στην πρώτη της θητεία και κάτω από την πίεση της μεγάλης πλειοψηφίας του κυπριακού λαού, που έβλεπε όχι μόνο να μονιμοποιείται η κατοχή του 40% του νησιού, αλλά και το υπόλοιπο 60% να είναι εύκολη λεία στις αρπακτικές ορέξεις της Τουρκίας, αναγκάστηκε να πάρει κάποιες πρώτες αποφάσεις. Το δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου, που διατυπώθηκε από την κυβέρνηση του Α. Παπανδρέου, παρότι περισσότερο έμεινε στα μεγάλα λόγια και λιγότερο προχώρησε σε πρακτικά μέτρα, έδωσε το πλαίσιο, μέσα στο οποίο μπορούσε να γίνει ένας σοβαρός προγραμματισμός, που θα ανέτρεπε τις στρατιωτικές ισορροπίες στο νησί.

Πράγματι το Εθνικό Συμβούλιο της Κύπρου ομόφωνα αποφάσισε να κάνει μια πρώτη σημαντική παραγγελία όπλων. Ούτε οι γνωστοί ενδοτικοί πολιτικοί ηγέτες δεν τόλμησαν να διαφωνήσουν, γιατί έμεναν εκτεθειμένοι στα μάτια των Κυπρίων. Η παραγγελία συνοδεύτηκε από αλλαγή σ' όλο το πνεύμα σε σχέση με την Άμυνα, αφού όλος ο λαός συμμετέχει πλέον σ' αυτήν.

Όταν ήρθαν τα πρώτα όπλα, ιδίως τα υπερσύγχρονα ρωσικά άρματα, στη Μεγαλόνησο έπνευσε νέος άνεμος. Οι Κύπριοι αισθάνθηκαν δυνατοί, άρχισαν να πιστεύουν ότι μπορούν να προστατέψουν το ελεύθερο κομμάτι της πατρίδας τους, αλλά και να ελευθερώσουν και τα κατεχόμενα, όπως απέδειξαν και οι κινητοποιήσεις της νεολαίας πριν 2 χρόνια και η θυσία του Σολωμού και του Ισαάκ. (συνέχεια στη σελ. 2)

Η εφημερίδα γράφτηκε πριν από τις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές. Η θέση του Α.Σ.Κ.Ε. στη σελ. 3

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΑΡΕΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ "ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ"

Διεθνής κατάσταση

Δεν έχουν μόνο στη χώρα μας προβλήματα αυτοί που μας κυβερνάνε (κατ' εντολήν άλλων, φυσικά). Προβλήματα εξουσίας, προβλήματα δηλ. αποτελεσματικής χειραγώγησης των λαών τους άρχισαν να εμφανίζονται παντού. Η πραγματική κυριαρχία του τραπεζικού και χρηματιστικού κεφαλαίου, που φιλοδοξούσε να γίνει απροκάλυπτη και, σχεδόν, χωρίς τη μεσολάβηση επαγγελματιών στην εξαπάτηση των λαών, μετά το θρίαμβό της κατά του πρώην 'Ανατολικού μπλοκ' και την ύψωση της σημαίας του μονόδρομου (!) της Παγκοσμιοποίησης, τώρα πια παραπαίει. Ήθελαν μαριονέτες-πολιτικούς και τώρα το πληρώνουν. Κορυφαίο παράδειγμα ο θλιβερός Κλίντον. Οι γιγάντιες εσωτερικές αντιθέσεις στις ΗΠΑ είναι, βέβαια, πίσω από τις γελοιότητες γύρω από τη Μόνικα. Για να ελέγχουν όμως τους πολιτικούς, έπρεπε να προωθούν τέτοιου είδους ανθρωπάκια, όπως ο Κλίντον και οι γερουσιαστές τους, όπως οι διάφοροι Μπλερ και Σημίτηδες. Και έτσι απειλούνται να εξελιχθούν τα πράγματα σε πολλές χώρες, όπως τώρα στην Αλβανία.

Τώρα η 'Νέα Τάξη' παραπαίει. Και οι Γερμανοί προωθούνται, πχ στο Κόσσοβο, στην Αλβανία, στην Ελλάδα, τη Μέση Ανατολή. Και στην Ασία απειλείται χάος.

(συνέχεια στη σελ. 11)

24 Οκτώβρη η συνεστίαση του ΑΣΚΕ

Το Σάββατο, 24 Οκτώβρη, στις 8μμ θα γίνει η συνεστίαση του ΑΣΚΕ. Στη σύντομη πολιτική ομιλία της Ε.Ε. θα περιλαμβάνεται εκτίμηση του αποτελέσματος των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών. Θ' ακολουθήσει, όπως κάθε χρόνο, χορός και τραγούδι. Όλοι οι αναγνώστες της ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ είναι προσκεκλημένοι.

ΟΙ S-300 ΚΛΕΙΔΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 1)

Η Τουρκία για πρώτη φορά άρχισε να ανησυχεί, γιατί η Τουρκία δεν καταλαβαίνει ούτε από διεθνή νομιμότητα, ούτε από ψηφίσματα του ΟΗΕ, ούτε (φυσικά) από τις υποκριτικές παραινήσεις των Μεγάλων Δυτικών προστατών της. Η Τουρκία καταλαβαίνει μόνο τη στρατιωτική ισχύ των υποψηφίων θυμάτων της. Όταν, λοιπόν, ο εξοπλισμός της Κύπρου έφτασε στο κρίσιμο σημείο, στην ολοκλήρωση του αεροδρομίου της Πάφου και την εγκατάσταση των S-300, η ανησυχία της Τουρκίας έγινε πανικός. Το καθεστώς της Αγκυρας παριστάνει το λιοντάρι μόνο μπροστά σε πρόβατα επί σφαγή. Σε μια χώρα αποφασισμένη και προετοιμασμένη να του αντισταθεί αποκαλύπτονται πλήρως η αδυναμία του να αντεπεξέλθει σ' ένα μακροχρόνιο πόλεμο, γιατί κινδυνεύει με διάλυση.

Ένα καθεστώς με πολλούς εχθρούς

Έχει απέναντί του τις περισσότερες γειτονικές του χώρες, αλλά και τις εθνότητες της Μ. Ασίας που καταπιέζει, ακόμη και τον τουρκικό λαό, που ζει μέσα στην τρομοκρατία και την ανέχεια. Χαρακτηριστικό είναι ότι οι μισοί περίπου Τουρκοκύπριοι έχουν εγκαταλείψει την Κύπρο, γιατί δεν άντεξαν τη συνύπαρξη με τις συμμορίες των Γκρίζων Λύκων, το στρατό κατοχής και τους εποίκους.

Αυτή τη στιγμή, μάλιστα, η Αγκυρα βρίσκεται σε ανοιχτή κρίση με τη Συρία, λόγω της υποστήριξης που παρέχει η Συρία στους Κούρδους του PKK. Υπάρχουν όμως και βαθύτερα αίτια, όπως η αρπαγή των νερόν του Ευφράτη και η καταπίεση 4 εκατομμυρίων Αράβων, στην περιοχή των οποίων έχουν βρει καταφύγιο και φιλοξενία χιλιάδες Κούρδοι, που ο Τουρκικός στρατός έκαψε τα χωριά τους. Η περιοχή της Κιλικίας μπορεί να γίνει ένα δεύτερο Κουρδιστάν, που θα φέρει την Τουρκία σε απελπιστική κατάσταση.

Έπεσαν τα προσώπεια

Στην προοπτική να χάσει η Τουρκία τη δυνατότητα να απειλεί και να εκβιάζει, έπεσαν όλα τα προσώπεια. Οι Δυτικοί, με το χαρακτηριστικό τους θράσος και πέρα από κάθε λογική, απαιτούν από την Κύπρο να ακυρώσει την παραγγελία των S-300. Γιατί; Επειδή, λένε, θα αυξηθεί η ένταση στο

νησί, δηλ. επειδή ενοχλείται η Τουρκία. Και γιατί ενοχλείται η Τουρκία; Η ίδια λέει ότι οι S-300 μπορούν να πλήξουν τα νότια παράλια της, δηλ. να δράσουν επιθετικά. Αλλά ο ίδιος ο Χόλμπρουκ στις μυστικές του εκθέσεις προς την κυβέρνησή του και το NATO ειρωνεύεται αυτό τον ισχυρισμό, αφού είναι γνωστό σ' όλους ότι οι S-300 είναι καθαρά αμυντικοί. Γράφει: "είναι σαν να αγοράζεις μια Πόρσε, να της βάζεις μπροστά ένα φτυάρι και να τη χρησιμοποιείς σαν εκχιονιστήρα"(!).

Επομένως κατά την απαίτηση της Τουρκίας και των Δυτικών η Κύπρος πρέπει να είναι η μόνη χώρα στον κόσμο, που δεν έχει δικαίωμα να αγοράσει ό,τι όπλο η ίδια κρίνει απαραίτητο για την Άμυνά της, όταν μάλιστα βρίσκεται υπό κατοχή το 40% του εδάφους της, απειλείται το 60% και η Τουρκία διαθέτει απέναντί της τους επιθετικούς αμερικανικούς πυραύλους ATACMS με βεληνεκές 120-300 χιλιόμετρα και πανίσχυρη αεροπορία. Αντιθέτως η Τουρκία έχει δικαίωμα να αγοράζει από τους Δυτικούς τα πιο σύγχρονα όπλα και για να αμύνεται και (κυρίως) για να επιτίθεται και για να κρατά υπό κατοχή ξένα εδάφη.

Οι πολιτικές επιπτώσεις στην Κύπρο

Το χειρότερο είναι ότι τα προσώπεια έπεσαν και στην Ελλάδα και στην Κύπρο, όπου οι κάθε είδους μειοδότες και υποτακτικοί (ΑΚΕΛ, Βασιλείου, Συνασπισμός, διάφοροι δημοσιογράφοι) έσπευσαν να ευθυγραμμιστούν με τους Αμερικανούς και τους Τούρκους, διασπώντας το εσωτερικό μέτωπο. Το ευχάριστο είναι ότι παρ' όλα αυτά το 85% των Κυπρίων θέλει να εγκατασταθούν οι S-300 και το 50% πιστεύει ότι τελικά θα εγκατασταθούν. Αντίστοιχη τάση εκδηλώνεται και στην Ελλάδα.

Αν ματαιωθεί η εγκατάσταση των S-300, θα περιμένουμε τα χειρότερα, με πρώτο μια πολιτική κρίση στην Κύπρο και αποχώρηση της ΕΔΕΚ από την κυβέρνηση (στην οποία έχει και το κρίσιμο Υπουργείο Άμυνας). Μετά η Τουρκία θα μπορεί να επιβάλλει τις πιο παράλογες απαιτήσεις της.

Οι S-300 πρέπει να πάνε στην Κύπρο, όπως έχει προγραμματιστεί (και μάλιστα πρέπει και τα νησιά του Αιγαίου να εξοπλιστούν με S-300). Το αμυντικό πρόγραμμα της Κύπρου πρέπει να προχωρήσει κανονικά.

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΜΟΝΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ

Ολοι γνωρίζουν τη φύση του καθεστώτος που κυβερνά τους λαούς της Μικράς Ασίας, όσο κι αν το εξυμνεί ο μεγάλος δημοκράτης Ζακ Σιράκ! Ομως οι τελευταίες εξελίξεις και αποκαλύψεις εκεί ξεπερνούν κάθε φαντασία, παρά το ότι αποτελούν μόνο την κορυφή του παγόβουνου.

Σχέσεις κυβέρνησης και παρακράτους

Οι σχέσεις πρώτα της πολιτικής και στρατιωτικής εξουσίας με το πιο ειδεχθές παρακράτος της μαφίας και των ναρκωτικών αποκαλύφθηκαν από ένα τροχαίο ατύχημα, όπου συνενδρίσκοντο αξιοματούχος και ο μεγαλομαφιόζος Τσατλί. Ένας δεύτερος παρακρατικός εγκληματίας, ο Αλαατίν Τσακιτζί, συνελήφθη στις 17 Αυγούστου στη Γαλλία, κατηγορούμενος για σειρά δολοφονιών, μεταξύ των οποίων της πρώην συζύγου του, πολλών επιχειρηματιών και ενός άλλου αρχιεγκληματία.

Ο Τσατλί ταξιδεύει 6 χρόνια στην Ευρώπη με διπλωματικό διαβατήριο και μετά τη σύλληψή του δήλωσε, στην εφημερίδα "Σαμπάχ", ήσυχος, γιατί "έχω διασυνδέσεις με το τουρκικό κράτος, που θα με προστατέψει". Πράγματι ο τουρκικός τύπος έγραψε ότι ο υπουργός Εσωτερικών Εγιούπ Ασίκ παραδέχτηκε ότι έχει μιλήσει τηλεφωνικά με τον Τακιτζί. Το '70 συνεργάστηκε με της τουρκικές μυστικές υπηρεσίες, για να εξοντώσει αρμενικές ομάδες. Η "Ακίτ" έγραψε ότι έχει διασυνδέσεις μ' ολόκληρο τον τουρκικό μηχανισμό.

Απαγόρευση πολιτικής δράσης

Τα πράγματα όμως είναι χειρότερα ακόμη και στο πολιτικό προσκήνιο. Δεν τηρείται πλέον κανένα πρόσχημα. Καταργούν τον πρωθυπουργό τους με γελοίες αποφάσεις, γιατί είναι... ισλαμιστής. Καταργούν το πρώτο (!) κόμμα της χώρας και απαγορεύουν στο Δήμαρχο της Κων/πολης, της μεγαλύτερης πόλης του Νοτιοανατολικής Ευρώπης και της Δυτικής Ασίας, πολιτικό ολκής, να πολιτευτεί, γιατί είναι... ισλαμιστής!!

Τελικά ποιοι επιτρέπεται να πολιτεύονται στη «φίλη, δημοκρατική» αυτή χώρα; Και είναι έγκλημα να είναι κανείς ισλαμιστής, δηλαδή να εκφράζει, έστω και με θρησκευτικό κάλυμμα, τις οικονομικές και κοινωνικές διεκδικήσεις του;

Το στρατιωτικοδιπλωματικό, λοιπόν κατεστημένο, που λυμαίνεται εδώ και δεκαετίες τη γειτονική χώρα και οδηγεί τους λαούς της σε απόγνωση, κυνικά και απροκάλυπτα αποβάλλει κάθε προσωπίδα και οδηγεί, μαθηματικά, σε εσωτερική έκρηξη.

ΤΟ ΑΣΚΕ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Στους καινούργιους αναγνώστες της 'Ε' θέλουμε να κάνουμε γνωστή την πάγια θέση του κόμματός μας για τις νομαρχιακές και δημοτικές εκλογές.

- Η αυτοδιοίκηση (όπως και ο συνδικαλισμός) πρέπει να διατηρεί την αυτονομία της από τα πολιτικά κόμματα. Στις εκλογές της αυτοδιοίκησης δεν πρέπει να συμμετέχουν κομματικές παρατάξεις, αλλά κινήσεις που διαμορφώνονται με βάση τα τοπικά προβλήματα. Με βάση αυτή την αρχή τα στελέχη και τα μέλη του ΑΣΚΕ δε συμμετέχουν ως υποψήφιοι στις εκλογές της αυτοδιοίκησης.

- Δυστυχώς σήμερα τα κόμματα που κυριαρχούν έχουν αχρηστέψει το θεσμό της αυτοδιοίκησης και την έχουν μετατρέψει σε προέκτασή τους, σε χώρο προσωπικών εξυπηρετήσεων και ψηφοθηρίας.

- Το ΑΣΚΕ υποστηρίζει μόνο τους συνδυασμούς που είναι πραγματικά αυτόνομοι και ανεξάρτητοι από κόμματα και απαρτίζονται από πολίτες που τους χαρακτηρίζει η εντιμότητα και η διάθεση προσφοράς στο κοινωνικό σύνολο. Όπου τέτοιοι συνδυασμοί δεν υπάρχουν, ψηφίζουμε ΛΕΥΚΟ και στους δύο γύρους.

Παρόμοια είναι και η θέση μας και για το συνδικαλισμό.

Οι παραπάνω θέσεις απορρέουν από τις ιδεολογικές αρχές του ΑΣΚΕ. Το κόμμα μας απορρίπτει κοινωνικά μοντέλα όπου το κόμμα διατηρεί τον ασφυκτικό έλεγχο των πάντων και οραματίζεται μια αυτοδιαχειριζόμενη σοσιαλιστική κοινωνία που εκφράζεται ελεύθερα μέσα από τους πολιτικούς και τους μαζικούς της φορείς.

* * * * *

Τον περασμένο Αύγουστο το ΑΣΚΕ έχασε ένα πολύ αγαπημένο του άνθρωπο. Τον μπαρμπα-Λευτέρη τον Πανόπουλο, παλιό συνδικαλιστή στο χώρο των Αρτοποιών Αθήνας και τελευταία αποσυρμένο στο χωριό του, την Παλιόχουνη Αρκαδίας και υποψήφιο του ΑΣΚΕ στο νομό. Εμείς δε θα ξεχάσουμε ποτέ την καλοσύνη και την ζεστή του φιλοξενία, όταν τα κλιμάκια του ΑΣΚΕ περιόδευσαν στην Πελοπόννησο. Κυρά-Ειρήνη κουράγιο...

* * * * *

Όμως είχαμε και χαρές. Στους νεόνυμφους - Γιάννη Βλαχογιάννη και την Ελένη - Ελενα Καργοπούλου και Στάθη Ευχόμαστε να ζήσουν πολλά χρόνια, ευτυχισμένοι και με πολλούς απογόνους.

κ.ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: **ΡΟΛΟΣ ΓΙΑ "ΝΕΟ ΟΡΑΜΑ"**

Στο προηγούμενο φύλλο της "Ε", αμέσως μετά την εκλογή του κ.Χριστόδουλου ως νέου προκαθήμενου της αυτοκέφαλης ελληνικής ορθοδόξου εκκλησίας, είχαμε διατυπώσει τις επιφυλάξεις μας. Οι επιφυλάξεις αυτές στηρίζονταν στην υπέρμετρη προβολή του από τα ΜΜΕ, στο έκδηλο ενδιαφέρον και στην ικανοποίηση του αμερικανικού παράγοντα για την εκλογή του καθώς και στις πρώτες μεγαλόστομες δηλώσεις μετά την εκλογή του, που θύμιζαν ορθές και εύστοχες ανάλογες του Α.Παπανδρέου. Πρακτική με την οποία χειραγωγήθηκε το μεταδικτατορικό λαϊκό κίνημα, με αιτήματα για ριζικές κοινωνικές τομές, ώστε να καταλήξει στο ΠΑΣΟΚ της "παγκοσμιοποίησης" του κ.Σημίτη και του κ.Παπαντωνίου.

Η συνέχεια του κ.Χριστόδουλου ήταν ανάλογη και εντονότερη. Κύριο μέλημα η **πρόκληση δημοσιότητας και η υπερπροβολή θέσεων και απόψεων με το "αβαντάρισμα" κάποιων κυβερνητικών παραγόντων.** (π.χ. Γιαννόπουλος)

Ο ρόλος του στις σχέσεις της Εκκλησίας της Ελλάδας και του Οικουμενικού Πατριαρχείου είναι εκ των πραγμάτων περιορισμένος. Κι αυτό, επειδή δύσκολα αποκρύπτεται η πατριαρχική επιδίωξη χειραγώγησης της Εκκλησίας της Ελλάδας, που δημιουργεί εύλογα σοβαρές αντιθέσεις και δεν αφήνει περιθώρια. Σε πλήρη αντίθεση με την υποστήριξη εκ μέρους του των γνωστών συντηρητικών απόψεων για την κοινωνία, που έχουν παραδοσιακά εκκλησιαστικοί κύκλοι, στην νεολαία επιχειρεί να δημιουργήσει την εικόνα του μοντέρνου.

Δημοσιότητα και νεολαία λοιπόν οι ορατοί στόχοι του κ.Χριστόδουλου. Νεολαία όμως, γιατί; **Μήπως επειδή τα γνωστά πολιτικά κόμματα αδυνατούν να τη χειραγωγήσουν; Μήπως επειδή οι σχεδιαστές του συστήματος εκτιμούν ότι μια μη ελεγχόμενη νεολαία σε πιθανές κρίσεις και κοινωνικές εντάσεις εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους γι' αυτό; Να διαμορφωθεί δηλ. ένα λαϊκό κίνημα που δε θα μπορούν να ελέγξουν; Μήπως το "νέο όραμα" συνδέεται πλέον με ανάλογη "προώθηση" εξωπολιτικών θεσμικών παραγόντων;**

Πράγμα που θα πρέπει να μας ανησυχεί πολύ σοβαρά.

Ο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ **ΚΑΙ ΤΗΣ... ΤΟΥΡΚΙΑΣ**

Στέλνουν το λύκο να φυλάει τα πρόβατα

Ο κ. Μητσοτάκης, με αφορμή κάποιο γάμο στην Πόλη, είχε συνάντηση με το Γιλμάζ και συζήτησε τις ελληνοτουρκικές ... διαφορές. Όταν επέστρεψε ενημέρωσε επισήμως την ελληνική κυβέρνηση για τις τουρκικές θέσεις. «Η τουρκική κυβέρνηση εμμένει στις θέσεις της», είπε!!

Πρώτα πρώτα τι δουλειά έχει ο Μητσοτάκης να εκπροσωπεί ελληνική κυβέρνηση; Η «Ελευθεροτυπία» παρουσίασε όλο το φανερό χρονικό των επισκέψεων του Μητσοτάκη στην Τουρκία και τις πολύπλευρες σχέσεις που, υπαινίσσεται, έχει αναπτύξει εκεί.

Κρουαζιέρες και χαριεντισμοί

Θυμόμαστε όλοι ότι, ενώ η τουρκική κυβέρνηση απειλούσε ιταμότατα τη χώρα μας, την επόμενη μέρα της κηδείας Ελληνα αεροπόρου που καταρρίφθηκε από τους Τούρκους, ο Μητσοτάκης έκανε κρουαζιέρα και χαριεντιζόταν με το, μακαρίτη, Οζάλ και Τούρκους επιχειρηματίες. Έχει δηλώσει ο ίδιος ότι η Τουρκία δεν αποτελεί ... κίνδυνο για τη χώρα μας και, όταν ήγειραν αξιώσεις και για τη Γαύδο της Κρήτης, χαμογελώντας σαρδάνια είπε πως δεν είναι σοβαρή... διεκδίκηση.

Θα ξεχαστεί η Μακεδονία!

Είναι γενική πολιτική, του κ. Μητσοτάκη να προωθεί και να δικαιολογεί κάθε παραλογισμό εχθρικό στην Ελλάδα. Οντας πρωθυπουργός έφτασε να δηλώσει ότι κανένας δε θα θυμάται το όνομα Μακεδονία και το πρόβλημα των Σκοπιανών μετά 10 χρόνια. Πλησιάζουν να συμπληρωθούν και, δυστυχώς για το Μητσοτάκη, όλοι το θυμούνται και θα το θυμούνται.

Η ελληνική πολιτική ηγεσία έφτασε έτσι στο έσχατο σκαλοπάτι. Στέλνει το Μητσοτάκη να «υπερασπίζεται» τα ελληνικά, δίκαια, παρότι, φυσικά, γνωρίζει πολλά γι' αυτόν και, κυρίως, πως τον Οκτώβριο του 1974 διακήρυττε μέσω της εφημερίδας του στα Χανιά και του έμπιστού του δημοσιογράφου- διευθυντή της την ανάγκη να αποσχεθεί (!) η Κρήτη από την Ελλάδα μια που οι Κρητικοί δεν έχουν σχέση με τους ... βάρβαρους Έλληνες.

Έχουν, πλέον, πλήρως αποθρασυνθεί όλοι τους.

ΘΕΜΕΛΙΑΚΕΣ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ "ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ"

Κίνδυνος πλήρους αλλοτρίωσης και αφανισμού

[Το κείμενο αυτό γράφτηκε από το μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής του ΑΣΚΕ Σήφη Στενό και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό ΑΡΔΗΝ].

Το κορυφαίο γεγονός και, σπεύδω από την αρχή να δηλώσω, πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας και ευρύτερα του έθνους της μεταπολεμικής περιόδου είναι η ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ του 1980. Δυστυχώς η ανάλυση, κατανόηση και αντιμετώπισή του, πριν και μετά από το 1980, ως τέτοιας σημασίας ζήτημα, με διάφορους τρόπους και τεχνάσματα αποτράπηκαν με τέτοια επιτυχία, ώστε μέσα στην άγνοια, σύγχυση ή νεφελώματα αναφορών στις επιπτώσεις του ένα ποσοστό 60-70% (το υψηλότερο στην Ευρώπη!) να αντιμετωπίζει το πρόβλημα ως θέμα προοπτικής θετικά...

Δε θα θίξουμε την οικονομική συνιστώσα του ούτε την κοινωνικοπολιτική, παρά την καθοριστική σημασία τους. Εδώ θα επιχειρηθεί μια αδρή σκιαγράφηση της πολιτισμικής διάστασης του προβλήματος, μέσα στην οποία φυσικά περιλαμβάνεται και η εθνοτική. Μια τέτοια εξέταση θα προκαλούσε, βέβαια, πολλές ενστάσεις, ειλικρινείς αλλά και, κυρίως, υποκριτικές, "προοδευτικές". Μέσα σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης, και όχι μόνο οικονομικής, μέσα σε συνθήκες διαδικασιών σχηματισμού "πλανητικού χωριού" και πλανητικής σκέψης, υπόγειες ή εμφανείς, νομοτελειακές ή σχεδιασμένες και κατευθυνόμενες, τέτοιες σκέψεις, θα πουν πολλοί, είναι εκδηλώσεις συντηρητικών προβληματισμών, παρωχημένων αντιλήψεων κλπ. Δεν αποκλείεται, παρά τα όσα μπορεί να πει κανείς γι' αυτά, που δεν είναι όμως του παρόντος. Και δεν είναι του παρόντος, γιατί η ΕΟΚ του 1980 και η μετεξέλιξή της σε "Ευρωπαϊκή Ένωση" μας επεφύλαξε πολλές (δυσάρεστες) εκπλήξεις, οικονομικές, πολιτικοκοινωνικές, αλλά και πολιτιστικές-εθνοτικές! Η κατεύθυνση της "Ευρωπαϊκής Ενώσεως" πόρρω απέχει από του να έχει στόχο το "πλανητικό χωριό" ή την παγκόσμια κοινωνία. Αναφέρεται σε σύνορα (τα οποία θέλει να διευρύνει), αλλά και σε ευρωπαϊκή φυσιογνωμία, σε ευρωπαϊκό πολιτισμό, σε κοινούς τόπους ευρωπαϊκών αντιλήψεων, σε γλωσσική κοινότητα, σε... ευρωπαϊκή ιστορία! Στοιχεύει απερίφραστα στη δημιουργία ευρωπαϊκής συνείδησης, με διακριτά γνωρίσματα. Οι ειλικρινείς ενστάσεις

πρέπει να κατευθυνθούν λοιπόν στο σωστό στόχο...

Είναι επομένως, τουλάχιστο, θεμιτό να διερωτηθούμε μέσα σε ποιες καινούριες "εθνογενετικές" διεργασίες "καλούμαστε" να συμμετάσχουμε, μέσα σε ποιο πολιτιστικό πλαίσιο να δράσουμε και να δημιουργήσουμε ή να προσαρμοστούμε και ποιες προϋποθέσεις επιτυχίας υπάρχουν και, το κυριότερο, τι είδους επιπτώσεις μας αναμένουν σε μια τέτοια πορεία. Και είναι θεμιτό, πέρα από τα παραπάνω, και λόγω του γεγονότος ότι πολλές παρόμοιες διεργασίες, συνήθως "από τα πάνω", απέτυχαν και πολλές φορές τραγικά. Πρόσφατα παραδείγματα στον κοντινό χώρο ανάλογων ενώσεων (με διαφορετικές βέβαια διαδικασίες και στόχους) η ένωση συγγενικών σλαβικών εθνοτήτων στην Γιουγκοσλαβία το 1919, η Σοβιετική Ένωση με τα γνωστά αποτελέσματα, η παλιότερη ΗΑΔ (Συρία-Αίγυπτος-Λιβύη), οι διαλυτικές τάσεις στο... Ηνωμένο Βασίλειο (Μεγ. Βρετανία, δηλ. Αγγλία), στην Ισπανία (Βάσκοι και Καταλανοί), στην Ιταλία (Βορράς-Λομβαρδοί, γερμανικό φύλο, και Νότος-παλιότεροι κάτοικοι), οι επαπειλούμενες διαλυτικές εξελίξεις μέσα στην με τον τεχνητό τίτλο Τουρκία κοινωνία Κούρδων, Αράβων, Ποντίων, Αλεβιτών, Τούρκων και των λοιπών, μόλις, αφυπνιζόμενων εθνοτήτων...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΕΧΟΥΝ ΚΟΙΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Οι πρώτες χώρες που ξεκίνησαν στη δημιουργία της ΕΟΚ, Γαλλία-Γερμανία και Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Ιταλία (βόρεια) και μεταγενέστερες Αγγλία, Δανία, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Αυστρία, Σουηδία (με σχετική εξαίρεση τη Φινλανδία) ανεξάρτητα από τους ειδικούς λόγους της κάθε μιας για την πορεία αυτή και παρά τις ιστορικά διαμορφωμένες ιδιομορφίες τους, έχουν πολλά κοινά στοιχεία, ιστορικοπολιτιστικά, που ενδεχομένως θα αποτελούσαν βάση για τη δημιουργία ... ευρωπαϊκής συνείδησης, χωρίς, ίσως, σοβαρές αρνητικές επιπτώσεις στην κοινωνία τους αλλά και στην ατομική ανάπτυξη του κάθε μέλους των. Στο Κελτικό υπόβαθρο με τις όποιες μνήμες του προστέθηκε το σε διαδοχικά κύματα γοτθικογερμανικό στοιχείο με τις δικές τους εισφορές. Αγγλοσάξονες στη Βρετανία, Γότθοι στην Ιταλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Φράγκοι στη Γαλλία και Λομβαρδοί στην Ιταλία, Νορμανδοί σε όλα τα παράλια τους, κλπ. Ήδη οι περιοχές

αυτές, οι περισσότερες άμεσα και οι λουπές έμμεσα, είχαν επικαλυφθεί με το λατινικό-ρωμαϊκό πνεύμα και οργάνωση και, όταν κόπασαν οι αναστατώσεις από τις γερμανικές μετακινήσεις και επιδρομές, καλύφθηκαν και διαποτίστηκαν από την παπική εκκλησία. Ο παπισμός ενδυνάμωσε και εκμεταλλεύθηκε το φεουδαλικό σύστημα, ευλόγησε τον απόλυτο κοινωνικό διαχωρισμό και με την πνευματική καθοδήγησή του οδήγησε τους δουλοπάροικους στην αδιαμαρτύρητη υποταγή και τη λατρεία της τάξης... Σ' ένα έτσι διαμορφωμένο χώρο αναπτύχθηκαν και τα πρώτα Ευρωπαϊκά μορφώματα ενιαίας οργάνωσης, οι Καρολίδες (8ος και 9ος αιώνας) και η Αγία (!) Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους (10ος και επ.). Ενοποίηση θεσμική, γλωσσική (λατινικά), πνευματική (Καθολικισμός), στον αντίποδα του Βυζαντίου, που λειτουργούσε ως πρότυπο και αντικείμενο φθόνου. Γι' αυτό και όλοι μαζί επιτέθηκαν εναντίον του και με το πρόσχημα των σταυροφοριών, πάνω στις οποίες έχτισαν τους θρύλους και τα έπη τους, το λεηλάτησαν και το διέλυσαν.

Και η συνέχεια των εξελίξεων στις χώρες αυτές είναι, περίπου, κοινή. Η άνοδος της αστικής τάξης, οι πρώτες πνευματικές ανησυχίες, η Ιερά Εξέταση και τα εγκλήματά της. Και η αποικιακή εξάπλωση, η υποδούλωση και καταστροφή κοινωνιών και πολιτισμών στην Κεντρική και Νοτία Αμερική, Αφρική, Νότια Ασία. Τη φρίκη που προκάλεσαν (για 500 περίπου χρόνια) όπου ως πειρατές και κατακτητές έφτασαν τη βίωσαν όλοι τους σαν εποποιία και σαν εκπλήρωση θεϊκής αποστολής. Μόνο τα τελευταία χρόνια δείχνουν να συνειδητοποιούν την έκταση των καταστροφών που επέφεραν και οι πιο διορατικοί φρικιούν στη σκέψη του τι θα επακολουθήσει τώρα που άρχισε η αναστροφή του κύματος.

Μέσα σ' ένα τέτοιο χώρο με κοινά φυλετικά, γλωσσικά, πνευματικά (ενιαίο και το φαινόμενο της Αναγέννησης, της Μεταρρύθμισης, του Διαφωτισμού αργότερα), οικονομικά, αποικιοκρατικά κλπ στοιχεία γεννήθηκε στους νεότερους χρόνους η ιδέα της Ενωμένης Ευρώπης και οι πρώτες εκδηλώσεις από το Ναπολέοντα έως και το Χίτλερ. Εδώ άνθισαν οι ιδέες του Γάλλου Γκομπινό (1850) για την ανωτερότητα της κελτογερμανικής φυλής, που δηλητηρίασαν όλες αυτές τις χώρες. Στα κοινά στοιχεία των χωρών αυτών αναφέρεται και ο "προφήτης της Ευρώπης" Heine (περί το 1850), όταν διαπιστώνει ότι οι "οι

εθνογενετικές διαδικασίες της Γερμανίας συμπίπτουν με ευρύτερες πνευματικές διαδρομές, που οδηγούν κατά κύριο λόγο τους Γάλλους και τους Γερμανούς αλλά και τους άλλους λαούς της Ευρώπης σε μια συμπαντική σύγκλιση" ("Βήμα" 7 Δεκ. 1997 σελ. 43). Έχουν λοιπόν οι χώρες της Δυτ. Ευρώπης πολλούς κοινούς τόπους, ώστε να θεμελιώσουν ένα "Ευρωπαϊκό Έθνος" ενδεχομένως. Ενδεχομένως, γιατί ακόμη και σε τόσο κοινό έδαφος αναπτύχθηκαν και αναπτύσσονται τέτοιες διαφορές και τόσες ανισότητες, ώστε ακόμη και τώρα, που δεν έχουν διαφανεί πλήρως τα αρνητικά αποτελέσματα της τεχνητής σύνθεσής των, ακούγονται ήδη οι τριγμοί...

Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΑΦΕΡΕΙ

Και η Ελλάδα, το 15ο μέλος, από πού έλκει την καταγωγή και με ποια κοινά στοιχεία θα συμπορευθεί σ' αυτή τη "σύγκλιση"; Η εθνική συνείδηση των Νεοελλήνων, είναι γνωστό, αναδύθηκε, πέρα από τα ενθυμήματα και τα λείψανα των αρχαίων και μεσαιωνικών χρόνων, μέσα στους βυζαντοαραβικούς αγώνες (ακριτικά τραγούδια) του 9ου και 10ου αιώνα και, κυρίως, από τη διαπάλη της Βυζαντινής Ελλάδας με την Παποκρατούμενη Δύση αρχικά (ο Φώτιος απέσπασε τη Βαλκανική από τη θρησκευτική επικυριαρχία της Ρώμης) και ιδιαίτερα μέσα στη φρίκη που προκάλεσε η επιδρομή των "Φράγκων" πριν και μετά το 1204. Η ιδιαιτερότητα των Νεοελλήνων σφυρηλατείται στη Νότια Βαλκανική, Πόντο και Δυτ. Μικρασία στους αγώνες τους κατά των "Φράγκων" του Ελληνικού χώρου. Σημαία τους τότε η Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία. Παρά τη διαμάχη Δυτικόφιλων (που πατρωνάρονται από Πάπα, Βενετούς και Γενούτες) με επικεφαλής τους Παλαιολόγους και των Ορθοδόξων με επικεφαλής το Πατριαρχείο και γενικότερα την Ανατολική Εκκλησία οι Νεοέλληνες ως σύνολο συνειδητοποιούν την ιδιαιτερότητά τους και χτίζουν την ταυτότητά τους μέσα στην αντίθεσή τους με τους "Δυτικούς". Ήταν τέτοιας έκτασης η λεηλασία των "Σταυροφόρων", τέτοια η υποκρισία του Παπισμού και τόσο απροκάλυπτη η προσβολή κατά των "ιερών και οσίων" των Νεοελλήνων, ώστε να "προτιμούν" "το τουρκικό φακίολιον από την παπική τιάρα". Και τα νεοελληνικά γνωρίσματα συνεχίζουν την ανάπτυξή τους μέσα στην Οθωμανική πλημμυρίδα, που ήταν φυσικά ελάχιστα τουρκική! Η κοινότητα των συνθηκών στη Βαλκανική, Νησιά και Μικρασία στάθηκε η

νεότερη κοιτίδα της ανάπτυξης του νεοελληνικού πολιτισμού, με τα τραγούδια του, τις γιορτές, τις συνήθειες, τη γλώσσα, τις ανθρώπινες σχέσεις, την οικονομία, την κοινωνική οργάνωση. Και με τη “μετακένωση” του Διαφωτισμού στην Ελλάδα και Δυτ. Μικρασία με το Νεοελληνικό Διαφωτισμό και τον Αγώνα της Ανεξαρτησίας, πριν να επιτέσουν πάλι σαν ακρίδες οι Δυτικοί, φθάσαμε στους σύγχρονους Νεοέλληνες. (Και δεν είναι τυχαίος ο όρος “μετακένωση” του Κοραή. Καίτοι γαλλοθρεμμένος, αυτός γνώριζε τον κίνδυνο. Όσα μας δίνει τώρα η Ευρώπη τα πήρε από τους (αρχαίους) Έλληνες και έτσι “μετακενούνται” τώρα σε μας !)

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ

Η σκιαγράφηση αυτή είναι, φυσικά, εν πολλοίς σχηματική. Αρκεί όμως για να τεθεί το πρόβλημα: Ποια “κοινή Ευρωπαϊκή Ιστορία” θα διδάσκονται οι Έλληνες στα “Ευρωπαϊκά” σχολεία; Τι είδους κοινότητα αντιλήψεων, συνθηκών, γλώσσας, θρησκευτικών πιστεύω και τελούμενων, θεσμών, θα μας επιτρέψει να διατηρήσουμε τη συλλογική και ατομική μας ταυτότητα και αυτοσεβασμό, στοιχεία απαραίτητα για την επιβίωσή μας; Σε ποια κιβωτό γλωσσική, θρησκευτική, ιστορική, θεσμική θα στηρίζονται τα συλλογικά “συμφωνημένα υπονοούμενα”, για να εξασφαλίζεται το ελάχιστο της άρρητης επικοινωνίας; Με τι είδους και βαρύτητας έρμα θα συνεχίσουμε το ταξίδι μας στο χρόνο; Εννοείται ότι υπάρχουν και κοινά σημεία. Τα νεότερα φώτα ήρθαν από τη Δύση. Η νεώτερη Επιστήμη, Δημοκρατία, Πολιτική και Κοινωνική, επίσης. Το ότι οι πηγές τους ήσαν στην (αρχαία) Ελλάδα ενισχύει αυτήν την κοινότητα. Όμως σε ποια γλώσσα π.χ. θα μιλάμε; Είναι φαινομενικά μόνο παράδοξο ότι κανένας, από αυτούς τουλάχιστο που θα έπρεπε φύσει και θέσει, δεν ενδιαφέρεται για το γεγονός πως η γλώσσα (οι γλώσσες) των κυρίαρχων στην ΕΟΚ ήδη κυριαρχούν. Όσοι απευθύνονται ή επισκέπτονται ή συμμετέχουν στα όργανα της “Ευρωπαϊκής Ένωσης” και όχι μόνο στην πρωτεύουσά της δε μπορούν να χρησιμοποιούν την Ελληνική γλώσσα, παρ’ όλα όσα έλεγαν στην αρχή, για ισοτιμίες, αυτόματες μεταφράσεις κλπ. Και υπάρχει κανείς που αγνοεί τι σημαίνει η γλώσσα του κυρίαρχου; Αρκεί το παράδειγμα της προκολομβιανής Αμερικής, το παράδειγμα των λαών της Μικρασίας. Όταν η Γαλλία σήμερα επιχειρεί να προστατέψει τη γλώσσα της με νόμους (!), είναι φανερό τι περιμένει εμάς.

Ίσως, όμως, τα πράγματα είναι ακόμη πιο δυσοίωνα στις γενικότερες κοινωνικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, όταν για όλα τα θέματα αποφασίζουν άλλα κέντρα, που καθορίζουν ανώνυμα και έτσι με μεγαλύτερη επιτυχία της αυταρχικότητας, ακόμη και το τι θα τρώμε ή όχι. Όπου μια κοινωνία δεν αναπτύσσεται αυτόνομα, εκεί τα ιδιαίτερα γνωρίσματα και η όποια ταυτότητα κατακτήθηκε ως αναγκαίο αποτέλεσμα διαδικασιών προσαρμογής και ανθρώπινης έκφρασης αιώνων αφανίζονται, βαθμιαία ή βίαια. Και τότε όσοι τα έχασαν μόνο υποτακτικοί ή δούλοι αυτών που τα κράτησαν (και τα ανέπτυξαν) γίνονται.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

Τα προβλήματα που παραπάνω τέθηκαν, έστω και στοιχειωδώς, θα περιμέναμε να είχαν αναλυθεί, τουλάχιστον, από την πνευματική ηγεσία της κοινωνίας μας. (Δεν τίθεται, φυσικά, ζήτημα για τις διάφορες, γνωστές, πολιτικές ηγεσίες. Το πώς επιλέγονται, από ποιους και τι σκοπούς υπηρετούν είναι τοις πάσι γνωστά). Και παρά το ότι τον τελευταίο καιρό κάτι φαίνεται να κινείται, εξακολουθεί γενικά να κυριαρχεί ο φόβος ότι αυτά εκφράζουν συντηρητικές έως και αντιδραστικές, “εθνικιστικές” αντιλήψεις. Όσοι ακούγονται, δηλαδή προβάλλονται με κάθε τρόπο, μας καθησυχάζουν ή μας καθοδηγούν κι όλες στη “φωτισμένη Ευρώπη”. Και, εννοείται, δεν είναι όλοι πληρωμένοι, άμεσα ή έμμεσα. Το αποτέλεσμα όμως είναι το ίδιο. Όπου οι “μάγοι των φυλών” τήρησαν τέτοια στάση, τα αποτελέσματα ήσαν καταστροφή και, συνήθως, αφανισμός. Τους “ξανθούς θεούς” ανέμεναν από την Ανατολή οι μάγοι των Αζτέκων και των Ίνκας. Στην Κένυα της Αφρικής οι μάντις των Λούο, “έδωσαν εντολές που απαγόρευαν κάθε αντίσταση στους μεγάλους πρεσβύτερους. “Κόκκινους Ξένους” της Ευρώπης, στα όντα αυτά με την εξαίσια καλωσύνη.”! Τουλάχιστο αυτοί γρήγορα κατανόησαν την πραγματικότητα και ανήγγειλαν στους οπαδούς τους “ένα μήνυμα από το θεό τους, που αναγγέλλει ότι όλοι οι Ευρωπαίοι είναι εχθροί σας, αλλά σύντομα θα ‘ρθει η μέρα που θα εξαφανισθούν όλοι από τη χώρα μας”. (Ιστορία της Αφρικής. B. Davidson σελ. 314-329 εκδόσεις ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ 1981). Και έφυγαν πράγματι, αφού όμως... Πραγματικές πνευματικές (και όχι μόνο) ηγεσίες είναι αυτές που προβλέπουν τα προβλήματα και προτείνουν λύσεις, όχι εκ των υστέρων. Δεν είναι ακριβώς αντίστοιχο, είναι μως

διδασκτικό το παράδειγμα των Ινδιών (ινδουιστική και μουσουλμανική) πριν από την Ανεξαρτησία τους. Ο Τζινάχ (ηγέτης των Μουσουλμάνων) ζητούσε ανεξάρτητο κράτος (Π.Α.Κ.Ι.Σ.Τ.Α.Ν.) : "Δεν έχουμε τίποτα κοινό με τους ινδουιστές. Οι θρησκείες μας, οι φιλοσοφίες μας, οι λογοτεχνίες μας, τα έθιμά μας, οι ήρωές μας είναι εντελώς διαφορετικά... Είμαστε δύο διαφορετικά έθνη. Δε θέλουμε να ζήσουμε κάτω από τον ίδιο ζυγό". Και ο Γκάντι (φυσικά καλόπιστα) : "Δεν υπάρχει καμιά απολύτως φυλετική, πολιτιστική και οικονομική διαφορά ανάμεσα στις μουσουλμανικές και ινδουιστικές μάζες. Οι μουσουλμάνοι της Ινδίας δεν είναι παρά Ινδουιστές που έχουν προσηλυτισθεί βίαια στον Ισλαμισμό. Η Ινδία είναι μία και αδιαίρετη για πάντα" : Και αυτά παρά την κοινή γλώσσα, καταγωγή, ιστορία. (Ράϊμον Καρτιέ Μεταπολεμική Παγκόσμια Ιστορία τομος 1 σελ 192 ΒΠΠΕΡ).

Οι δικοί μας; Αν μας έλεγαν για πορεία προς πανανθρώπινη κοινωνία κλπ, καλώς. Ο κοσμοπολιτισμός όμως ή διεθνισμός (τώρα δεν ξέρει κανείς από ποιον και για ποιο σκοπό χρησιμοποιούνται οι όροι...) πρέπει να περάσει μέσα από την "Ευρωπαϊκή Ένωση" και με αφανισμό του Ελληνισμού; Και ποια θα είναι η συνεισφορά μας στον Παγκόσμιο Πολιτισμό ή στη Παγκόσμια κοινωνία, όταν θα έχουμε λησμονήσει τη γλώσσα, τα άλλα πολιτιστικά μας στοιχεία, την ιστορία μας; Δεν είναι αναγκαστικά κακό το ότι πνευματικοί καθοδηγητές μας εμφανίζονται οι εκ της Εσπερίας επανερχόμενοι (ούτε φυσικά είναι κακό να γνωρίζουμε πολλές ξένες γλώσσες, να επικοινωνούμε με κάθε τρόπο με όλους τους λαούς και να αναπτύσσουμε κάθε είδους δεσμούς. Το αντίθετο). Ο μεγαλύτερος άλλωστε αντίπαλος του Βυζαντίου υπήρξε ο Σymeών, που γαλουχήθηκε στο Βυζάντιο με Ελληνικό και Χριστιανικό πνεύμα. Έφυγε και δημιούργησε το Βουλγαρικό κράτος, θανάσιμο εχθρό του Βυζαντίου. Το κακό είναι να "βλέπουν" με τα μάτια της Γαλλίας, της Γερμανίας, της Αγγλίας, συνειδητά ή ασυνειδητά. Το κακό είναι η παιδεία μας να οργανώνεται από τον ΟΟΣΑ, από επιτελεία ξένης προέλευσης και κατεύθυνσης. Το κακό είναι ο πολιτισμός μας να ποδηγετείται από ιδρύματα και πρόσωπα που δεν ορίστηκαν από την κοινωνία μας μέσα από νομιμοποιητικές διαδικασίες ελεύθερου πάγκοινου προβληματισμού. Το κακό είναι να επαληθεύονται και στα καθ' ημάς, όσα συνέβαιναν στις αποικίες. "Τα περισσότερα μέλη των ελίτ εγκολπώνονται ευχαρίστως τις αξίες των αφεντάδων τους... Η αποικιακή παιδεία δεν είχε προορισμό της να

προπαρασκευάσει τους νέους για να υπηρετήσουν τη χώρα τους, αντίθετα το κίνητρό της ήταν η επιθυμία να ενσταλάξει στους μαθητές τις αξίες της αποικιακής κοινωνίας και να τους εκπαιδεύσει για να υπηρετήσουν το αποικιακό κράτος... Αυτό σημαίνει ότι η αποικιακή παιδεία γεννούσε μια στάση που υπόθαλπε την ανθρώπινη ανισότητα και πρακτικά υποστήριζε την κυριαρχία των δυνατών πάνω στους αδυνάτους, ιδιαίτερα στον οικονομοτεχνικό τομέα". (Ιστορία τη Αφρικής Β. Davidson σελ. 340). Όποιος παρακολουθεί, έστω και ακροθιγώς, τα της παιδείας μας, διαβλέπει τις αναλογίες. Και έχει μικρή σημασία που κυρίαρχο (ακόμη) ρόλο στο Υπουργείο Παιδείας παίζουν οι Αμερικανοί και όχι οι Ευρωπαίοι. Αυτοί αρκούνται για την ώρα στα διάφορα ΜΜΕ, τα διάφορα "Ιδρύματα" και τους "χορηγούς". Ο στόχος όμως είναι κοινός, αλλοτρίωση και υποταγή.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Όλα τα ζητήματα, σε τελευταία ανάλυση, ανάγονται σε πολιτικά ανάλογα. Σε όσους, λοιπόν, τα παραπάνω αποτελούν, σε γενικές γραμμές έστω, κοινούς τόπους, όσοι διακρίνουν, ή έστω υποπτεύονται τον κίνδυνο της επικείμενης αλλοίωσης των κύριων γνωρισμάτων μας και μετατροπής μας σε γραφική επαρχία της Ευρώπης. Όσοι δεν αποδέχονται το ρόλο του αντιπροσώπου των Ευρωπαίων και τιθασσευτή των ιθαγενών, ρόλο που άλλωστε συνεχώς θα εξασθενεί καθώς οι ιθαγενείς θα αφανίζονται... Όσοι, γενικά δεν αποδέχονται, μετά τον οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό μαρασμό της κοινωνίας, και τον πολιτιστικό αφανισμό μας έχουν να διανύσουν πράγματι μονόδρομο!

Μόνο ένας τρόπος υπάρχει. Να διασφαλισθεί η οικονομική, κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική μας επιβίωση, δηλ. απλά η επιβίωσή μας. Μόνο με αυτό τον τρόπο θα δοθεί η δική μας συνεισφορά στην πορεία της μελλοντικής πανανθρώπινης κοινωνίας, πολυπολιτισμικής, δημοκρατικής, ανθρώπινης ενάντια στην απειλούμενη κοινωνία αγέλης κάτω από τους "μεγάλους αδελφούς" (σήμερα εκείνοι είναι που ελέγχουν το τραπεζικό και χρηματιστηριακό κεφάλαιο) και τους ενδιάμεσους "φύλακες του κοπαδιού". Και ο τρόπος αυτός, ο μονόδρομος είναι η αποδέσμευση από κάθε κέντρο και μηχανισμό που περιορίζει ή αποκλείει την αυτόνομη ανάπτυξη όλων των στοιχείων μας, τον έλεγχο κάθε διαδικασίας της κοινωνίας μας από τα μέλη της και μόνο.

ΣΧΟΛΙΑ

Μπερνς....συνέχεια

Ο κ. Μπερνς συνέχισε τις γελοιότητες του. Μας καλεί να μη δημιουργούμε πρόβλημα με τους S-300, γιατί λέει οι S-300 είναι άχρηστα όπλα (!).

Αν είναι άχρηστα, γιατί δεν το λέει αυτό στην Τουρκία και να μη δημιουργεί αυτή πρόβλημα με τον πανικό της;

Ο Σημίτης, η ONE κι εμείς

- Ο Ράλλης εκθειάζει το Σημίτη και λέει ότι " για να μπορέσουμε να μπούμε στην ONE, χρειάζεται εθνική προσπάθεια, την οποία πρέπει να υποβοηθήσει η αντιπολίτευση.

- Ο Μητσοτάκης λέει ότι κάνει κριτική στο Σημίτη "όχι για να τον εμποδίσω, αλλά για να τον βοηθήσω να προχωρήσει πιο γρήγορα προς τη σωστή κατεύθυνση, δηλ. την ένταξη στην ONE"

- Ο Κοντογιαννόπουλος λέει ότι " είναι θετικό ότι ο πρωθυπουργός συνέδεσε την προσωπική πολιτική του πορεία με την επιτυχία ενός μεζονος στόχου, που είναι η ένταξη στην ONE".

Άλλοι 3 λόγοι, για να είμαστε εμείς και εναντίον του Σημίτη και εναντίον της ONE.

Η Ιταλία τολμά. Εμείς;

Στην Ιταλία συνήλθε το εξόριστο Κοινοβούλιο των Κούρδων με κυρίαρχο το PKK, κάτω από την προστασία και βοήθεια των Ιταλών βουλευτών και την ανοχή, τουλάχιστο, του μεγαλύτερου μέρους των ιταλικών πολιτικών δυνάμεων. Μόνο το μπλοκ που εκπροσωπεί ο υπουργός

Εξωτερικών Ντίνι αντιδρά φιλοτουρκικά.

Η τουρκική κυβέρνηση, φυσικά, μαίνεται, αλλά... συγκρατημένα. Απειλεί, αλλά διστακτικά. Πολύ σοβαρή, πράγματι, απειλή για την τουρκική πολιτική, που διατυμπανίζει (με την συνδρομή των Η.Π.Α.) ότι ο αγώνας των Κούρδων είναι τρομοκρατική ενέργεια (!).

Η στάση αυτή της Ιταλίας, ακόμη και αν υποκρύπτει κάποια ιδιοτέλεια, αποτελεί κόλαφο για την πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη απέναντι στον αγωνιζόμενο για την εθνική του επιβίωση Κουρδικό λαό. Μέχρι το 1996 αλλιώς ήταν η αντιμετώπιση των Κούρδων στη χώρα μας. Τι μεσολάβησε; Σε ποιων τα κελεύσματα υπακούει ο Σημίτης;

Ελλάδα - Αρμενία- Ιράν

Πριν λίγες βδομάδες έγινε στην Τεχεράνη για πρώτη φορά τριμερής συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών Ελλάδας- Αρμενίας - Ιράν.

Είναι φανερό ότι, από πλευράς ελληνικής κυβέρνησης, η πρωτοβουλία εκφράζει μια προσπάθεια της Γερμανίας και της Γαλλίας να χαλάσουν τα σχέδια των ΗΠΑ στην περιοχή, που προωθούνται από τον άξονα Τουρκίας-Ισραήλ (σημειωτέον η Γερμανία προσπαθεί να κρατάει καλές σχέσεις με την Τεχεράνη). Ανεξάρτητα απ' αυτό, η ανάπτυξη των σχέσεων των τριών χωρών που απειλούνται από την τουρκική επιθετικότητα, ακόμη και η δημιουργία ενός άτυπου ή ανομολόγητου άξονα είναι προς το συμφέρον της Ελλάδας.

Πλούσιοι και φτωχοί

Πώς να χαρακτηρίσει κανείς τα αποτελέσματα κάποιων στατιστικών, ότι οι 3 πλουσιότεροι άνθρωποι στον κόσμο έχουν μεγαλύτερο εισόδημα από τις 48 φτωχότερες χώρες με εκατομμύρια κατοίκους; Από τη μία η χλιδή, ο τυχοδιωκτισμός, ο τζόγος αμύθητων ποσών στα χρηματιστήρια και από την άλλη οι θάνατοι από πείνα, οι αρρώστιες, η εξαθλίωση. Είπατε τίποτα κύριοι υπέρμαχοι, δεξιοί και «αριστεροί», της παγκοσμιοποίησης; Τι να πείτε και τι να ακούσετε! Το μόνο που καταλαβαίνετε κι εσείς και οι αφέντες σας είναι η εξέγερση των αδικημένων! Κάποτε θα έρθει κι αυτή! Για να «λάβουνε τα όνειρα εκδίκηση»!

Αρσένης και φροντιστές

Ο Αρσένης, άσχετος με τα ζητήματα της παιδείας και ανίκανος για ο,τιδήποτε, άρχισε να μιλάει για «μεταρρύθμιση» και κατέληξε να μιλάει για «επανάσταση» στην παιδεία! Όλες οι μεγάλες κουβέντες του καταλήγουν σε φιάσκο. Μίλησε για 3 κατευθύνσεις στην Β' Λυκείου, που σχεδόν σ' όλα τα σχολεία έγιναν 2. Μίλησε για 5-6 μαθήματα επιλογής, που έγιναν 2. Τα βιβλία της κατεύθυνσης πήγαν στα σχολεία 15 μέρες μετά την έναρξη των μαθημάτων, παρότι ήταν τυπωμένα, γιατί καθυστερούσε η μεταφορά τους! Και πολλά άλλα...

Το κυριότερο είναι ότι η «επανάστασή» του θα καταργούσε τα φροντιστήρια. Το αποτέλεσμα είναι ότι η πελατεία των μεγάλων φροντιστηρίων τριπλασιάστηκε

ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΔΙΩΞΕΙΣ, ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Πολύ ανησυχητικά φαινόμενα παρουσιάζονται τον τελευταίο καιρό και εγκυμονούνται μεγάλοι κίνδυνοι για τη Δημοκρατία, όση και όποια και αν είναι στη χώρα μας. Παραπέμπονται και δικάζονται (τουλάχιστο πρωτόδικα) όσοι τολμούν να αποδοκιμάσουν ή απλώς να κριτικάρουν κυβερνητικούς παράγοντες (εννοείται του 'εκσυγχρονιστικού' κλίματος). Τιμωρήθηκαν με φυλάκιση στις αρχές του Σεπτεμβρίου δημοσιογράφοι και εφημερίδες, διότι στη Μυτιλήνη έκριναν ως 'αστειότητες' προτάσεις κυβερνητικού βουλευτή και στη Χίο, διότι αποκάλυψαν ότι ο υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας, όταν πηγαίνει στο νησί, φιλοξενείται από ... εφοπλιστές!! Και στην 'Αθηναϊκή' του Σπ. Καρατζαφέρη επιβλήθηκε ποινή εξοντωτική (πρωτόδικα, βέβαια), διότι αποκαλούσε τον Κατσανέβα 'το όνειδος', όπως γράφει στη διαθήκη του ο Ανδρέας Παπανδρέου!

Διώκεται το φρόνημα

Θυμίζουμε ότι πέρσι τιμωρήθηκαν δικαστικά νέοι που μοίραζαν προκηρύξεις κατά της ανάληψης από τη χώρα μας των Ολυμπιακών αγώνων (που μόνο Ολυμπιακοί δεν είναι πλέον) λίγο πριν από το 'θρίαμβο' της Δασκαλάκη-Αγγελοπούλου (της ... χρυσόμυγας, όπως την αποκαλεί η χρυσόστομη Μαλβίνα). Τιμωρήθηκαν όχι για ρύπανση ή κάτι άλλο, αλλά για το περιεχόμενο της προκήρυξης τους! Διώκεται το φρόνημα, δηλαδή, όπως θα έλεγε και ο Γεώργιος Παπανδρέου.

Επίσης ο κατ'εξοχήν εκπρόσωπος της φιλελεύθερης αντίληψης στο ... νέο ΠΑΣΟΚ υπουργός εσωτερικών δηλώνει ότι η κύρια αιτία των προβλημάτων της κοινωνίας μας είναι η έλλειψη αυστηρότητας (δεν εννοεί, βέβαια, την πραγματική έλλειψη αυστηρότητας στην αντιμετώπιση των γνωστών πολιτικών από μέρους των πολιτών...), τότε τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά.

Μπορούμε να θεωρούμε ως γεγονός το ότι μας περιμένουν πολύ πιο επιθετικές πολιτικές στην οικονομία, την κοινωνία, τον πολιτισμό (ήδη τα σκυλάδικα αναγορεύτηκαν σε πολιτιστικά κέντρα από το Βενιζέλο των Μπακατσέλων και το Γιαννόπουλο των λουλουδιών), την παιδεία (στην ουσία καταργείται πχ η Ιστορία, ακόμη και τυπικά στα ΤΕΕ) και όπου αλλού μπορέσουν. Λαμβάνουν, λοιπόν, τα μέτρα τους από τώρα. Τρομοκρατία! Κανείς να μην τολμά να διαμαρτυρηθεί ανοικτά,

Η ΛΟΪΖΙΔΟΥ ΕΔΕΙΞΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

Μέσα στην αβεβαιότητα αλλά και τις όχι ευοίωνες ενδείξεις για την εξέλιξη του μεγάλου, εθνικού, θέματος της Κύπρου (αν, τελικά, επιτύχουν στους σκοπούς τους αυτοί που κυβερνούν στη Μικρά Ασία, ουαί και αλίμονο όχι μόνο για τον κυπριακό ελληνισμό αλλά και για τους υπόλοιπους Έλληνες) υπήρξε, επιτέλους, και μια αχτίδα φωτός. Δυστυχώς, δεν προήλθε από χειρισμούς της ελληνικής διπλωματίας. Ήταν αποτέλεσμα ακατάβλητης θέλησης ενός απλού πολίτη που δεν αποδέχεται μονόδρομους και τετελεσμένα.

Η Κύπρια Λοϊζίδου αγανάκτησε πια να περιμένει δικαίωση των ελπίδων για αποκατάσταση από τα δεινά της εισβολής των Τούρκων στην προαιώνια πατρίδα της. Κατέφυγε στο ευρωπαϊκό δικαστήριο, έστω και μόνο για να αποκαλύψει την ενδεχόμενη υποκρισία. Και παραδόξως δικαιώθηκε πλήρως. Εκατοντάδες εκατομμυρίων της επεδίκασε το δικαστήριο, ποσό που πρέπει να πληρώσει η τουρκική κυβέρνηση για τον εκπατρισμό και τις ζημιές που υπέστη λόγω της εισβολής.

Η τουρκική κυβέρνηση βρίσκεται, για πρώτη φορά, σε πλήρη αμηχανία. Πρέπει να πληρώσει, αλλιώς θα εκδιωχθεί από τους ευρωπαϊκούς οργανισμούς και θα τις επιβληθούν πολλών ειδών κυρώσεις. Μια τέτοια απόφαση όμως (και οι άλλες 60 που ακολουθούν) ανοίγει το δρόμο για όλους τους εκπατρισμένους και, το σπουδαιότερο, ορίζεται και δικαστικά εισβολέας.

Δυστυχώς, και πάλι, η ελληνική κυβέρνηση βρίσκεται σε ανάλογη... αμηχανία. Δεν αξιοποιεί την απόφαση αυτή και ψελλίζει ότι δεν έχει... πολιτικές επιπτώσεις. Δεν ταιριάζει με αυτά που θα ήθελε η Αμερική, με αυτά που επιχειρεί να προωθήσει.

Ανεξάρτητα, πάντως, από τα τελικά αποτελέσματα της πρωτοβουλίας αυτής της κ. Λοϊζίδου, αποδείχτηκε περίτρανα το πόσα μπορεί να επιτευχθούν, φτάνει οι Έλληνες να λειτουργήσουν ανεξάρτητα και αποφασισμένα

ούτε καν με ένα γραπτό κείμενο, πολύ περισσότερο με πιο αγωνιστικές κινητοποιήσεις.

Πολύ ανησυχητικά σημάδια. Βέβαια σε μια τουλάχιστο περίπτωση (στη Μυτιλήνη) ο δημοσιογράφος απάντησε με μήνυση κατά του βουλευτή, που θριαμβολογώντας έβριζε ασύστολα, έστω και αν οι άλλοι βουλευτές θα τον προστατεύσουν.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΠΑΡΕΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ « ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ »

(συνέχεια από σελ. 1)

Στη χώρα μας

Εδώ, ως χώρα της περιφέρειας, τα προβλήματα μεγεθύνονται. Η πολιτική σύγχυση γιγαντώνεται. Όλοι το βλέπουν ή το διαισθάνονται ότι δεν υπάρχει κυβέρνηση. Απλώς μηχανισμοί για να πωληθεί και επίσημα στο ξένο κεφάλαιο ό,τι ακόμη λειτουργεί στην Ελλάδα και να αφαιρέσουν από τους Έλληνες ό,τι καταφέρουν, για να μεταφερθεί στο εξωτερικό και για να πληρώνονται τα εδώ όργανά τους, πολιτικοί, 'δianoούμενοι', Μέσα Διαμόρφωσης Γνώμης (τα ... Μ.Μ.Ε. !) κλπ. Οι εξαιρέσεις, αν υπάρχουν, ελάχιστες.

Η διαπλοκή των ξένων επιρροών και η ανικανότητα των επιλεγμένων για τη χειραγώγηση των Ελλήνων είναι τόσης έντασης, ώστε να δίνεται εικόνα ... παραλογισμού: Υπουργοί και ο ίδιος ο πρωθυπουργός δηλώνουν ότι δεν υπάρχει υπουργική ευθύνη, παρά μόνο αν όλη (!) η αστυνομία πχ διαλύεται. Ο Αρχιεπίσκοπος ... πολιτεύεται. Χρέη Υπουργού Εξωτερικών εκτελεί κορυφαίο στέλεχος (Μητσοτάκης) της αντιπολίτευσης, ερήμην του αρχηγού της. Και αυτό, όταν είναι πλέον γνωστό ότι ο Μητσοτάκης ζητούσε ... ανεξαρτητοποίηση της Κρήτης από την Ελλάδα (Αν αυτό δε συνιστά έγκλημα εθνικής προδοσίας, τότε γιατί υπάρχει θεσπισμένο τέτοιο έγκλημα;) κλπ κλπ.

Το πολιτικό πρόβλημα

Έχουμε γράψει σε προηγούμενα φύλλα της 'Ε' για την ένταση του πολιτικού προβλήματος στη χώρα μας και τις δυσκολίες δημιουργίας ενός πολιτικού σκηνικού αποτελεσματικού για τη χειραγώγηση των πολιτών. Η απάθεια και η απομάκρυνση από τη συμμετοχή στο πολιτικό γίγνεσθαι γνωρίζουν οι 'σκηνοθέτες' ότι δε θα διαρκέσει επ' άπειρον και ότι ο κίνδυνος ανεξέλεγκτων εκρήξεων (ήδη τα κρούσματα αυτοδικίας αυξάνονται...) όλο και μεγαλώνει.

Δοκιμάζουν μήπως και ενισχύσουν τη θέση του Σημίτη με επισκέψεις σε ΚΑΠΗ ή ωραιοποιημένες από την τηλεόραση συγκεντρώσεις, αλλά για την ώρα μόνο την πάνδημη θυμηδία προκαλούν. Το πρόβλημα γίνεται και συγκεκριμένα πολιτικά ορατό. Πλήθος ανταρτών στις δημοτικές-νομαρχιακές εκλογές πιστοποιούν την πολιτική σύγχυση. Δημοσκοπήσεις δίνουν 17% στον κυβερνητικό υποψήφιο στον Πειραιά και 15%

στην Αθήνα (!) Φυσικά οι υποψηφιότητες της Δαμανάκη (έχει επίσημα, από τηλεοράσεως καταγγελλθεί ότι κατά τη διάρκεια του Πολυτεχνείου η Κ^α αυτή μπαινόβγαине στην αμερικάνικη πρεσβεία (!) και δεν υπήρξε διάψευση ή κάποια μύνηση παρά μόνο αιδήμων σιωπή των πάντων), του Φωτίου κλπ είναι πράγματι αστείες, για να χρησιμοποιήσουμε ευγενική έκφραση. Όμως και μόνο το ότι σε αυτούς κατέφυγαν δεν αποτελεί αποκάλυψη του προβλήματος ;

Αυτά γράφονται πριν από τις εκλογές της 11ης και 18ης Οκτώβρη. Τα αποτελέσματα, πιθανόν, δε θα είναι τόσο τραγικά για την κυβέρνηση, το κόμμα της οποίας σπαράσσεται ολοφάνερα. Και τούτο, γιατί και στη Ν.Δ. τα πράγματα είναι τα ίδια. Και όσοι θα αποφάσιζαν να στραφούν προς τα εκεί, με κάποιον τρόπο θα αποτραπούν από το Μητσοτάκη και τη Ντόρα... Ίσως, μάλιστα, το αποτέλεσμα των εκλογών να είναι πιο κρίσιμο για τον Καραμανλή παρά για το Σημίτη, που έχοντας την εξουσία κρατά πιο εύκολα και κάποιους που τυχόν διαμαρτύρονται ή εξωθούνται από άλλους ειλικρινά. Οι περισσότεροι, φυσικά, από τους διαμαρτυρούμενους απλώς προσπαθούν να συγκρατήσουν τους απογοητευμένους έως και αγανακτισμένους οπαδούς, όπως κυνικά ομολογεί ένας από τους αρχηγούς της, ο Πεπονής, σε άρθρο του στο τελευταίο τεύχος του (έξοχου) περιοδικού 'Άρδην'.

Σίγουρα μετά τις εκλογές θα επιχειρηθούν ανακατατάξεις, θα προωθηθούν σενάρια, θα επιχειρηθεί ένα πιο ευπρόσωπο πολιτικό σκηνικό. Δε θα είναι όμως εύκολο, ανεξάρτητα από το ότι αποκλείεται να είναι, έστω και κατά τι, καλύτερο για τη χώρα μας και τους πολίτες της. Η πλήρης αποσύνθεση έχει και τα θετικά της. Οδηγεί σε συνειδητοποίηση και σε ενδεχόμενη νέα, έστω και μακρά και επώδυνη, πορεία. Καλό θα ήταν, όμως, να μην φτάσουμε στο τέρμα 'του κακού της σκάλας', για να αρχίσει το ανέβασμα. Όλοι οι Έλληνες πολίτες που συνειδητοποιούν τον ασταμάτητο κατήφορο της οικονομίας μας, τις κραυγαλέες κοινωνικές αντιθέσεις, την απεμπόλιση των εθνικών μας δικαιών, την πολιτιστική μας αλλοτρίωση πρέπει αν συγκλίνουν σ' ένα πολιτικό ρεύμα που θα χαράζει μια καινούργια πορεία για τη χώρα μας.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΒΑΘΑΙΝΕΙ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, η κατάρρευση της κρατικής της οικονομίας και η βίαιη επιβολή ενός “άγριου” καπιταλισμού, που εξυπηρετεί τις επιταγές της “παγκοσμιοποίησης”, χαιρετίστηκε από τους απανταχού υμνητές του με βαρύγδουπους τίτλους (“το τέλος της Ιστορίας” κ.λ.π.). Συνέπειες του βίαιου αυτού μετασχηματισμού ήταν η καταστροφή της κρατικής παραγωγικής μηχανής, ο περιορισμός έως μηδενισμός της παραγωγής, η ραγδαία εξαθλίωση του πληθυσμού, η εμφάνιση μιας προκλητικής κάστας νεόπλουτων, ο έλεγχος των πιο σημαντικών οικονομικών δραστηριοτήτων από μαφίες προερχόμενες απ’ τους μηχανισμούς του παλαιού καθεστώτος.

Ομως, εν μέσω αυτής της λαϊκής εξαθλίωσης το ρωσικό χρηματιστήριο “ευδοκίμωσε”, παρουσιάζοντας απίστευτη αύξηση κερδών με “αεριτζίδικους” τίτλους, όπως άλλωστε όλα τα χρηματιστήρια των περιφερειακών χωρών (Ν.Αμερική, Ν.Α. Ασία, κ.λ.π.), μεταξύ των οποίων και το ελληνικό (κέρδη 70% μετά την υποτίμηση). Μια οικονομία που δεν στηρίζεται στη δική της παραγωγή και που το 70% των αναγκών της καλύπτεται από εισαγωγές, όπως η ρωσική, για να οδηγηθεί στην κρίση και στην κατάρρευση αρκεί μια μικρή “διατάραχή”.

Η υποτίμηση του ρουβλίου

Οι “υποδείξεις” του Δ.Ν.Τ. καθώς και άλλων οικονομικών παραγόντων μεταξύ των οποίων και ο διαβόητος Τζωρτζ Σόρος για υποτίμηση του ρουβλίου οδήγησαν τις δυτικές τράπεζες σε μαζική ρευστοποίηση ρωσικών τίτλων και φυγή του ξένου κεφαλαίου. Αποτέλεσμα ήταν η δραματική υποτίμηση του ρωσικού νομίσματος. Ολοι αυτοί που “συνιστούν” συνέχιση των “μεταρρυθμίσεων” (δηλ. περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, κατάργηση κοινωνικών παροχών και προστασίας των εργασιακών σχέσεων) έβγαλαν την ουρά τους. Αρνήθηκαν να στηρίξουν με νέα δάνεια το ρούβλι κι έτσι βαθαίνει η πρώτη σοβαρή κρίση της “παγκοσμιοποίησης”.

Ο αντίκτυπος ήταν αλυσιδωτός. Το χρηματιστηριακό κεφάλαιο, που εδρεύει συνήθως στη Ν.Υόρκη, το Λονδίνο και τη Φραγκφούρτη, ρευστοποιεί τίτλους και αποσύρεται μαζικά απ’ όλα τα χρηματιστήρια και τις οικονομίες των περιφερειακών χωρών.

Η κρίση είναι γενική

Η κρίση ξεκίνησε με την κατάρρευση των οικονομιών της Ν.Α. Ασίας λόγω της κερδοσκοπίας των δυτικών κεφαλαίων του “τζόγου” και έχει πλήξει πολύ σοβαρά την Ιαπωνία. Η κρίση δεν είναι παροδική, είναι δομική. Η “παγκοσμιοποίηση” επιτάχυνε τη συσσώρευση κερδών και μείωσε την αγοραστική δύναμη παγκοσμίως, με συνέπεια τη μείωση της παραγωγής, τη συρρίκνωση των αγορών, τη δραματική πτώση των τιμών των πρώτων υλών κ.λπ. Ακόμη και το ΔΝΤ, που λειτουργεί προς όφελος των ΗΠΑ, δανείζοντας με σκληρούς όρους τις διάφορες χώρες, δεν έχει πλέον ρευστό χρήμα. Το καπιταλιστικό σύστημα έχει “μπλοκάρει” και η κρίση δεν πρόκειται να ξεπεραστεί απλά. Η κρίση αυτή ήδη γίνεται πολιτική (π.χ. αιματηρή πτώση Σουχάρτο) και ευχόμαστε η ανθρωπότητα να μην πληρώσει σε πόνο και αίμα όσα πλήρωσε στις προηγούμενες.

Όχι στην παγκοσμιοποίηση

Αφού λήστεψαν και τη Ρωσία την αφήνουν στη τύχη της. Ως μοναδική λύση πια είναι η επαναφορά σε μια οικονομία όπου το κράτος θα προστατεύει την παραγωγή και την εσωτερική αγορά, τις εργασιακές σχέσεις, θα εγγυάται τις κοινωνικές παροχές και θα έχει υπό τον έλεγχό του τις διεθνείς συναλλαγές. Διαφαίνεται ως αντίδοτο της “καμμένης γής”, που αφήνει η αχαλίνωτη κερδοσκοπία, η επάνοδος σε κρατικά σχήματα ιστορικά ανάλογα του New Deal που εφάρμοσε ο Ρούζβελτ στις ΗΠΑ μετά το κραχ του 1929.

Η Ελλάδα και ο ελληνικός λαός, όπως και οι άλλες χώρες, πληρώνουν και θα πληρώνουν τα “αγαθά” της “παγκοσμιοποίησης” με την εξαθλίωσή τους, για να αυξάνουν τα κέρδη των ολίγων. Η “παγκοσμιοποίηση”, αυτή η παράλογη φαντασίωση του καπιταλισμού, έχει εξελιχθεί σ’ ένα σύγχρονο εφιάλτη για τους λαούς, τις κοινωνίες, τον άνθρωπο.

Η κρίση στη Ρωσία, όπως και σε κάθε άλλη χώρα, μας αφορά άμεσα, επειδή όσα χάνουν οι καπιταλιστές εκεί θα τα πληρώνουμε εμείς πολλαπλάσια, όσο αποδεχόμαστε την “σύγκλιση” προς την ΟΝΕ με τη διάλυση της παραγωγής, των εργαζομένων, των κοινωνικών παροχών, των δημοσίων επιχειρήσεων στο βωμό της “χρηματιστηριοποίησης” των πάντων.